

KINH NGOẠI ĐẠO HỎI THÁNH VỀ NGHĨA VÔ NGÃ CỦA PHÁP ĐẠI THỪA

Hán dịch: Tây Thiên Dịch Kinh Tam Tạng_ Triều Tán Đại Phu Thích Hồng Lô
Thiếu Khanh_ Truyền Giáo Đại Sư (kẻ bầy tôi là) PHÁP THIÊN phụng chiếu dịch
Việt dịch: HUYỀN THANH

Như vậy tôi nghe. Một thời Đức Phật ở trong Đại Chúng. Khi ấy Ngoại Đạo có sự nghi ngờ muốn giải quyết, hiểu lơ mờ về Hạnh của Đại Thừa đi đến chỗ Đức Phật ngự, cúi đầu cung trọng, chấp tay hỏi nghĩa **Vô Ngã**: “Đại Trọng Phu là bậc Nhất Thiết Trí thường nói **“Thân này không có cái Ta (vô ngã)”**. Nếu Thân không có cái Ta, Bản Tính cũng không có thì vì sao nói có việc của nhóm hai lưỡi: buồn khóc, cười giỡn, yêu ghét... hợp với điều gì mà sinh ra? Đây là chỗ nghi ngờ của tôi, nguyện xin ban ân trừ đoạn. Đức Như Lai đã nói **“Thân và Bản Tính”** thì **có, không** thế nào?”

Đức Phật bảo Ngoại Đạo: “Hãy chân thật lắng nghe! Chân thật thọ nhận! Ta sẽ vì ngươi mà nói”

Đức Phật nói:”Thê của Thân và Bản Tính vốn trống rỗng (Không: Sūnya) nên nói hoặc **có**, hoặc **không có**, tách rời ra thành hai Pháp. Nói là **có**, điều ấy là hư vọng”

Đức Phật nói:”Nên quán toàn thân: tóc, móng, da, lông, hai bàn tay, hai bàn chân cho đến việc của nhóm mỡ, gân, lá lách, ruột, xương, tủy... vòng khắp bên trong bên ngoài... chẳng thấy Bản Tính”

Ngoại Đạo nói: “Đại Trọng Phu! Nếu điều ấy chẳng thấy Bản Tính thì dùng con mắt thịt của ta làm sao có thể nhìn thấy? Hoặc dùng Thiên Nhãn để có thể nhìn thấy ư?”

Đức Phật nói: “Thiên Nhãn nhìn thấy điều ấy, không có hình sắc, không có tướng, không có trụ. Đây là **thấy mà chẳng thấy**”

Ngoại Đạo nói: “Nếu nói như vậy thì Đại Thánh đã nói dối. Nếu điều ấy là **chẳng phải** thì làm sao hiện nhìn thấy việc của nhóm hai lưỡi: khóc cười, vui đùa, giận dữ, yêu ghét...? Do như vậy cho nên sao được nói là **không có**. Lại nói hoặc **có**, hoặc **không có**, tách rời ra thành hai nghĩa.

Lại nói: “Đại Trọng Phu! Nếu điều ấy **có, không** chẳng được nói thì làm sao nói điều ấy có chỗ nhiễm dính (sở trước), điều ấy không có chỗ nhiễm dính (vô sở trước) ? Lại nói **trống rỗng** (không) thì cái gì là Sở Như ?”

Đức Phật nói: “Như vậy! Như vậy! Trống rỗng (không) chẳng phải là **Sở Như** vì **Thê** chẳng thể đắc”

Ngoại Đạo nói: “Như điều này, việc của nhóm hai lưỡi: cười khóc, đùa giỡn, giận dữ, yêu ghét thì cái gì là Sở Kiến?”

Đức Phật nói: “Như mộng, như Huyền, như Hóa, như tướng của ảnh tượng”

Ngoại Đạo nói: “Thế nào là tướng Mộng? Thế nào là tướng Huyền Hóa? Thế nào là tướng Ảnh Tượng?”

Đức Phật nói: “Huyền Hóa chẳng phải là tướng, trống rỗng (Không) chẳng phải là cầm giữ. Bản Thê của Mộng vốn trống rỗng (không) như Dương Diệm (hình ảnh không có thật được nhìn thấy bởi sự phản chiếu của ánh mặt trời). Ảnh Tượng không

có hình sắc, hư giả chẳng thật. Sở Kiến (chỗ nhìn thấy) như vậy cho đến tất cả việc đều như Huyền, như Hóa, như Mộng, như Ảnh. Nên nhìn thấy như vậy.

Lại nữa có hai loại **Kiến** (nhìn thấy) trang nghiêm Chân Như. Trang Nghiêm ấy, đây tức gọi là **Ngã** (cái Ta), đây tức gọi là **Tha** (cái khác), đây gọi là **Nhân Bồ Đặc Già La** (Pudgala: cá nhân), gọi là Nhân Thế Gian Tư Duy (sự suy tư của Thế Gian về con người) cho đến tên gọi của nhóm: Tư tài (tiền của cá nhân), nam nữ, anh em, thê thiếp... nơi suy tư trang nghiêm của tâm. Pháp như vậy không có Tự (chính mình), không có Tha (người khác, cái khác) không có người, không có mạng, không có nam nữ, không có bạn bè, không có thê thiếp... Tất cả việc ấy chẳng nhìn thấy Tự Tính.

Thế nào là Xuất Thế Gian, quả báo trang nghiêm, Thiện Ác sinh diệt ấy? Chân Như, Quả Báo trang nghiêm ấy không có thiện, không có ác, chẳng sinh chẳng diệt, không có phiền não, không có khoái lạc, mà các Pháp ấy mỗi mỗi đều như vậy

Lại hai loại trang nghiêm: Thế Gian với Xuất Thế Gian ấy khiến các người Hữu Tình trang nghiêm mà sinh phiền não ở tại Luân Hồi, lâu dài triển chuyển chẳng biết Chân Như. người biết Pháp ấy, suy tư trang nghiêm, nghi Khổ này, nhận khổ kia, thọ nhận ác, xa lìa giải thoát mà chẳng thấy Đạo. Hữu tình ngu si do mê chấp cho nên luân chuyển sống chết, bị rơi vào nẻo ác, hàng Pháp của Thế Gian, chẳng thấy Chân Như, tận luân hồi ấy giống như dệt võng dùng sợi chỉ triển chuyển đưa qua đưa lại.

Lại như hai loại đi qua (hành vắng) của mặt trời mặt trăng, ngày đêm ẩn hiện, ló ra biến mất ở Thế Gian. Các hành **vô thường**, chẳng lâu bị phá hoại, luân chuyển sống chết, đến đi cũng thế, nhưng Thế của Chân Như thì lìa câu trang nghiêm.

Lại hàng Trời, Người, Càn Thát Bà ấy với nhóm nữ ấy trụ ở trên Trời, dùng quả báo trang nghiêm ấy nên bị rơi vào tất cả Hữu.

Lại có Tri Minh Thành Tự, Dạ Xoa, Khẩn Na La, Ma Hầu La Già dùng tất cả quả báo trang nghiêm ấy lại bị rơi vào Địa Ngục, Trời tinh tiến ác... dùng Thần Thông ấy để làm Công Đức. Do tất cả quả báo trang nghiêm ấy, hoặc bị rơi vào hàng Trời ấy

Lại như Đê Thích với Chuyển Luân Vương, đủ Đức tối thượng với câu tối thượng. Dùng tất cả quả báo trang nghiêm ấy lại sinh vào loài Bàng Sinh.

Bạc Trí ở tất cả Thời thích hợp nên xa lìa Đại Lạc tối thượng trên cõi Trời, luôn quán Tâm Bồ Đề sáng tỏ thông suốt, không có Tự Tính, không có trở ngại, cũng không có chỗ trụ, tất cả đều trống rỗng (không), cũng lại xa lìa tất cả hý luận.

Này Ngoại Đạo! Tướng của Tâm Bồ Đề chẳng cứng chẳng mềm, chẳng nóng chẳng lạnh, không có tiếp chạm, không có cầm giữ

Lại tướng của Tâm Bồ Đề chẳng dài chẳng ngắn, chẳng tròn chẳng vuông, chẳng béo chẳng gầy

Lại tướng của Tâm Bồ Đề chẳng trắng chẳng đen, chẳng đỏ chẳng vàng, chẳng phải hình sắc, chẳng phải tướng

Tâm Bồ Đề ấy chẳng làm tướng, chẳng phải hiển chiếu, không có Tính, không có ràng buộc giống như hư không mà không có hình sắc. Tướng của Tâm Bồ Đề nên lìa quan sát

Này Ngoại Đạo ! Người chẳng biết Tướng của Tâm Bồ Đề và Bát Nhã Ba La Mật Đa tương ứng với nhau.

Lại tướng của Tâm Bồ Đề, Tự Tính thanh tịnh, không có vật không có ví dụ, chẳng thể nhìn thấy. Là câu tối thượng

Lại tướng của Tâm Bồ Đề chẳng phải các vật tượng, không có tướng tương tự... Như nước thành bọt, tuy nhìn thấy mà chẳng phải có. Như huyền hóa, như dương

diệm, ví như nắm bùn làm các vật bằng đồ gốm, mọi tên gọi tuy có đủ nhưng đều thành hý luận. Nhóm Thập Nhân Si cũng huyền hóa mà có, một vị trống rỗng... như điện trụ một sát na mà chẳng thấy.

Quán Bát Nhã Ba La Mật Đa ấy với làm các điều lành cũng lại như vậy. Cho đến chốn bàn bạc vui cười, đùa giỡn, ca múa, hoan lạc, ăn uống, ái dục... tất cả như Mộng. Các hành của hữu tình rốt ráo Thế trống rỗng. Tâm dụ cho hư không, nghi ngờ thì lập cái gì?!...Hành Bát Nhã Hạnh, luôn như đây quán rõ tất cả Tính, tự nhiên giải thoát, được câu Tối Thượng. Chư Phật đã nói: “**Vô Thượng Bồ Đề do đây sinh ra nên tác Quán đó**”

Người tác Quán này được Niết Bàn tối thượng cho để xưa kia đã gây tạo các lỗi thấy đều được trừ diệt, sinh vô lượng Đức rồi ở đời này chẳng nhiễm các lỗi, chuyên tinh Quán Hạnh, quyết định thành tựu.

Nếu người cùng với Chân Như chẳng tương ứng thì nên niệm **Phi Chân Như Chú** với **Kim Cương Linh Chân Như Vô Sinh Ấn** để khởi hành tương ứng CHÂN Như, quyết định viên mãn Công Đức như trên.

Bây giờ Ngoại Đạo nghe lời nói đó xong, xem xét kỹ lưỡng, quán sát rồi mỗi nghi ngờ ấy thấy đều trừ đoạn. Tác quán đó xong, được trụ Đại Thừa, chiêm phụng, vui vẻ, làm lễ rồi lui ra

KINH NGOẠI ĐẠO HỎI THẮNG VỀ NGHĨA VÔ NGÃ CỦA ĐẠI THỪA
Hết

19/04/2009